

fejfel, mintegy alulról, egyenletesen szürke hajsátra alól pislogott rá. Mellette a padlón kisebbfajta tócsává gyűlt a víz, mely a kabátjáról csöpögött. Még mindig a karjára vetve tartotta. – Meg kell mondjam, én nem érzem magam alkalmasnak ilyesmire. Én nem vagyok...

Stacy elfutotta a méreg. Beállít ide éjfélkor, és ilyen képzelenséggel hozakodik elő. És még ő, Stacy mentetegetőzik! Egyáltalán, kitől hallott róla ez a nő? Ki küldte ide? Csak nem Jenkins fecsegett? De hát Jenkinsszel alig néhány órával ezelőtt zajlott a vitája, s ha igaz, hogy Aileen Syracuse-ból jött, s közben jókora kerülőt is tett, akkor nem indulhatott el olyan későn. Még ha épp csak egy órácskára ugrott be a sógorához, akkor sem. Hacsak... hacsak nem volt megbeszélve már előzőleg. Az is igaz viszont, Jenkins már úgy beszélt vele, mint aki száz százalékgig biztos benne, hogy el fogja vállalni a sztorit. De mit agyal itt ezen?! Mi köze az egészhez? Ki ez az Allyson Synge, hogy ma délután óta minden körülötte forog? Akárhogy is legyen, Jenkinsnek nemet mondott, nemet fog mondani az asszonynak is!

– Nos? – kérdezte Aileen.

Még sürgeti is! És a padló csuromvíz lesz a hülye esőkabátjától!

– Kiviszem a kabátját. – Stacy odament az asszonyhoz, elvette tőle, és két ujjá közé csippentve kivitte az előtérbe. Aileen nem ellenkezett.

■

Mikor Stacy visszaért, a kirakós játék előtt állva találta.

– Gyönyörű! – fordult a lányhoz. – Nagy munka lehetett összerakni.

Stacy bosszúsan sóhajtott.

– Érezze otthon magát!

– Máris olyan, mintha otthon lennék – mosolygott Aileen szelíden. – Nagyon sajnálom. Nem akartam beleütni az orrom... – Sietve visszaült a díványra.

„Beleütni az orrát.” Az asszony először használt ilyesféle kifejezést, s rögtön feszélyezte Stacyt. Jobban szerette volna, ha megmarad a „nem tesz semmit”-nél és a „meglehetősen rendkívüli teremtés”-nél.

– Nem gondoltam, hogy ilyen ártatlan, okos kis játékot ennyire személyes ügyének tekint.

Stacy jobbnak látta, ha meg sem hallja.

– A válaszom: nem. Nézze, én nem vagyok gardedám. – Aileen bután pislogott rá. – Ha tudni akarja, újságíró vagyok.

– Tudom.

– Hát akkor?

– Mit hát akkor? Tudósíthatna a hangversenyeiről.

Stacynek ismét Jenkins hagymázás ötlete jutott az eszébe. Most már egyre kíváncsibb lett, Aileen mikor rukkol elő lányának betegségével.

– Csakhogy – feszült neki az asszony szavainak – én nem olyan újságíró vagyok. Nem tudósító. És nem is szokás minden művész turnéjáról tudósítani.

– Mondtam már: Allyson különleges.

Hozakodjon már elő vele!

– És azt várja, hogy én fedezzem föl?

– Ezt is mondtam már. Csupán arra kérem, vigyázzon rá.

Stacynek elfogyott a türelme.

– Csupáncsak... De hát mondja már meg, mi az ördögnek kell annyira vigyázni Allysonra?!

Elő vele!

Aileen maga elé meredt. Haja most még szürkébbnek látszott.

- Allyson olyan tehetséges... olyan érzékeny, jó kislány!
- Egyenként sorolta a jelzőket, jól megrágvá őket magában.
- Annyira jólelkű, annyira naiv! Olyan *szép!* És még csak tizenkilenc éves. Még valami baja esik ott. – Hirtelen zaklatottá vált. – *Biztosan* valami baja esik! Kérem, Miss Wyatt. Kérem!

Stacy nem hitt a fülének. Ránézett az előtte ülő asszonyra. Ebben a pillanatban kimondottan roskatagnak tűnt. Valami itt nincs rendben. Aileen tovább erősködött.

- Csupán arra kérem, segítsen.

Igen, inkább erősködés volt ez, mint könyörgés. Stacy bátorságra kapott.

- Hogyan? Hogyan tudnék *én* segíteni?
- Csak legyen ott mellette!
- Ehhez nem újságíróra van szükség. Allysonnak maga az... – Stacy megakadt. Nem jött ki száján a szó: „az anyja”.

Aileen hangja egyszeriben úgy csengett, mintha méltatlankodna.

- De hát én nem tudom elkísérni! – Majd halkán, szinte összehúзва magát, hozzátette: – Nem merek vele menni!

Stacy felállt. Összeráncolt homlokkal nézett valahova Aileen túlra. Aileen könnyekben tört ki.

- Nem olyan hosszú idő. Kérem, legyen mellette! Vigyázzon rá, hogy ne történjék semmi helyrehozhatatlan!
- Helyrehozhatatlan?
- Tudja, a problémája miatt.

A problémája miatt! Allyson „*problémája*”... Stacynek hirtelen jó ötlete támadt. Hogy nem jutott eszébe előbb!

- Találkozhatnék vele?
- Attól tartok, nem. Már New Yorkban van. Holnapután indul az amszterdami géppel.
- Van fényképe róla? Vagy videofelvétel. A mobilján.
- Sajnos nincs. Nincs nálam... és lehet, valószínűleg ott-hon sincs. Tudja, nem szoktunk.

Valami itt nem stimmel. Mi az, hogy imádott lányáról, akire annyira büszke, akinek a *szépségéért* annyira odavan, nem hord magánál legalább egy fényképet! Hogy egyáltalán nincs is róla fénykép!

Kísérteties, kékes villanás vágott a szobába. A lámpa fénye beleremegett, s ezzel egy időben iszonyatos dörrenés rázta meg a házat. Stacy eddig észre sem vette, hogy kint tombol a vihar. A lámpafény még egyszer megremegett, aztán mintha elváltak volna. A szoba sötétségbe borult.

– A francba! – csúszott ki önkéntelenül Stacy száján. Az ablakhoz ment, kinézett, de a sűrű, gomolygó esőben semmit sem látott. – Bocsánat, egy pillanatra magára hagyom – szólt oda Aileennek, amerre a sötétben sejtette. – Keresek egy zseblámpát. Van itt valahol.

Kibotorkált a szobából, a bejárati ajtóhoz. Ahogy kinyitotta, alig tudta megvetni a lábát, hogy a vad szél vissza ne lökje. Arcába csapott az eső. Kinyomakodott az ajtó elé, ameddig az ereszt tartott, és körülnézett. Mintha homályosított üveg lenne előtte. A szeme megfájdult a szélről és az eső tűszúrásaitól. Innen már látszott néhány szomszédos ház, még így is. Valamelyikben minden éjszaka végig égett egy lámpa, néha többen is. Most minden csupa sötétség volt.

Kulcsra zárta maga után az ajtót. Csapzott volt, inge csuromvizesen lógott rajta, de nem bánta, meg sem törölte a

haját, úgy ment vissza a nappaliba. A zseblámpáról egészen megfélekedezett.

– Mi történt? – hangzott a sötétből Aileen hangja. Hallhatóan nem nagyon érdekelte a dolog. Meg sem ijedt a villámcsapástól.

– Áramszünet. Valószínűleg a trafóházba csapott a villám. Beletelik néhány órába, amíg helyrehozzák.

Stacy egy újabb villám fényénél meglátta Aileent. Ugyanúgy ült a díványon, ahogy az utolsó, lámpa világította pillanatban. Odatalált a karosszékéhez, eléggé ismerte már saját nappaliját. Lehuppant. A két nő ott ült egymással szemben, a sötétben.

– Miss Wyatt. Hall engem? – tapogatózott Aileen hangja Stacy felé. Elég buta kérdés volt. Persze, hogy hallotta. Eddig azt hitte, az asszony tekintete feszélyezi. Hogy nem meri *szemébe* mondani a végleges nemet. A sötétben azonban rájött, hogy Aileen hangjának a hallatára ugyanaz a kellemetlen érzés fogja el, mint az előbb. Mivel azonban semmit sem bírt kihúzni belőle Allyson betegségéről, megmakacsolta magát.

– Azt mondta, Allyson tizenkilenc éves. Elég nagy már ahhoz, hogy megálljon a saját lábán.

– Akkor nem kértem volna meg magát, hogy vigyázzon rá.

Most már igazán bosszantó volt az asszony értetlensége. Színleli? Jenkins és ő nem ugyanarról az Allysonról beszélnek? *Vagy azt akarod, hogy ne tegyem meg? Azért erősködsz? Hogy ellenkezzek?*

– Idehallgasson, Mrs. Synge! Allyson a maga lánya. Nem hiszem, hogy közöm lenne hozzá. Sajnálom...

Azért nem hagyysz békén?

Ebben a pillanatban ismét felhangzott a sötétből az a csöndesen erőszakos, szelíden fenyegető hang.

– Szeretném!

Stacy ezzel a hanggal szemben némának érezte magát. Eszébe jutott a zseblámpa. Fel akart kelni, hogy megkeresse, és némi világot gyújtson. Aileen hangja azonban a székéhez szegezte.

– Segítségre van szüksége!

Stacy felcsattant.

– És nekem mi közöm hozzá?

Megint a zsigereit érezte, mint amikor Edwin csigázta fel, este. Onnan terjedt szét benne a válasz, idegesen bizseregve: *semmi! Az egészhez semmi közöm! Nem engedelmeskedem neked!* Izmaiban apró feszültség vibrált, érezte egész testét, minden testrészét külön-külön, ujjait, ajkait, szemhéját, tarkóját. A tarkójánál a fejbőrén szétterjedő bizsergés a koponyájába szivárgott, és előntötte az agyát. *Azt várod, hogy becsapjam az orrod előtt az ajtót, mint mindig? Azt?*

– Vele kell mennie – hallotta Aileen higgadt, határozott hangját. Azt az ismerős hangot. – Nem hagyhatja magára.

Hát nem! Nem teszem meg neked ezt a szívességet! Nem teszem meg újra!

– Szeretném, ha megtenné...

– Rendben! – rúgta el magát a karosszékétől Stacy.

A dívány felől csönd válaszolt. A homályos alak körvonalai nem mozdultak.

Nem fogsz rajtam többé!

– Azt mondtam, rendben. – Az asztalfiókban kotorászott, noteszt és tollat vett elő. – Megadom az elérhetőségemet.

Az ablakhoz ment, és a homályban bóklászva a cédulára írta telefonszámát és e-mail címét. Aileen árnya már a szoba ajtajában volt.

– Alábbhagyott a vihar. Azt hiszem, el tudnék indulni – hallatszott. Stacy az asszony mellett termett. Nem tartóztatta.
– Jöjjön, kikísérem.

Kint még esett, de már jóval szelídebben, mint az imént. A bejárati ajtóban Aileen, ismét esőkabátban, még egyszer Stacy felé fordult.

– Köszönöm – mondta szigorú egyszerűséggel. Hangjától Stacynek dermesztő hideg futott végig a gerincén.

Aileen fejére húzta kapucniját, és a kertkapu felé indult.

– Nyitva van – kiáltotta utána Stacy, de aztán eszébe jutott, hogy hiszen az asszony azon keresztül termett váratlanul az ajtaja előtt. Nézett utána, míg csak el nem nyelte a sötét és a sötétség. Várta, hogy felbúg a motor, és elhajt a kocsi, de csak az eső kopogását hallotta. Biztos messzebb állt meg a kocsival, talán nem tudta pontosan, melyik ház az, amelyiket keresi.

Hamarosan elunta a várakozást. Feltapogatózott az emeletre, Rebecca szobájába. A kiságy fölé hajolt. Tekintetéből gyöngédség sugárzott. Az ágy mellett, tudta a sötétben is, egy sámlin cumisüveg áll, és pelenkák sorakoznak. Az ablakot vastag függöny takarja, a meleg, édes tejszagú, zárt félhomályt, melyet rendesen csupán egy apró, kék izzó világít meg, hogy soha ne legyen teljesen sötét, mint most. Ezt a szobát sértetlenül hagyja a kint dühöngő vihar. Ide nem hasít be villám, nem ront be mennydörgés, itt nem suhognak széles pengéjű szelek, nem döfköd az eső. Meg sem remegnek az ágy fölé függesztett, kékben úszó műanyag figurák, a mackó, a kutya, a kakas, a liba, a ló, a pulyka. A béke szigete ez, nem háborgathatja semmi.

– Nemsokára megnősz, bogaram. Szobatiszta leszel. Ezekre a pelusokra soha többé nem lesz szükség. Gyönyörű kislány-nyá válsz. Az én kislányom. Anya kicsi lánya.

Felegyenesedett, a magasból beszélt tovább a csecsemőhöz:

– Anyának most el kell utaznia. Csak rövid időre. Két-három hétre elmegyek, de aztán visszajövök hozzád. Addigra nagy baba leszel. Szép nagylány. Okos és tehetséges és talpraesett és gyönyörű. García vigyáz majd rád. García, García – keringett a név a kiságy fölött. A csecsemő talán megérti, talán máris otthonosan hangzik számára, és békességben vár majd, amíg anyja elutazik az óceánon túlra, és megtisztulva, megkönnyebbülve visszatér.

– Aztán tartsátok szemmel a lányt! Mindent megtettem, hogy működjön a dolog, hogy minden... hogy is mondjam... simán gördüljön, mint a karikacsapás. Nehogy elsúródjék nekem! Mindig ott kell legyetek a közelében. Diszkréció, na ja! Mindazonáltal: *diszkréció és szemfülesség!*

Jenkins lendületesen adta elő instrukcióit a két férfinak, akik éppen távozni készültek irodájából. Szájában összegyűlt a nyál, mintha ízletes falatokat forgatna benne. Egy-egy apró csöpp nagy ívben útnak indult. Az egyik Ross zakójának gallérján végezte. Ross lopva, rézsút odasandított: a nyálcsepp a másodperc egy töredékéig felcsillant, mint egy apró, kitűzős jelvény, majd felszívódott a szövet rostjai között.

Edward Ross vörös hajú és vörös arcú férfi volt, fényképész. Régóta dolgozott már Jenkins lapjának és mindenfelé az államban. New Yorkban ugyanúgy nem álltak szóba vele, mint Jenkinsszel. Fotói, hacsak nem rovarokat, csúszómászó-